

Construind destine

eu priveam cerul, bunicule Paul
în timp ce tu construiai Barajul Tarnița
știam că e o lucrare imensa
îți scriam primele scrisori și apoi mă uitam la Lună
desigur, răspundeam zecilor de ilustrate cu păpuși
cămile și căței dar mai ales cu mesaje de iubire
pe care mi le trimiteai din Tripoli în 1979
cum te-am adorat, bunicule
când mi te imaginam construind imensele porți de fier despre care auzeam
la televizor și biserici și căi ferate, aeroportul Bacău
sau când oamenii te salutau ridicând pălăriile
tu construiai ca eu să am un loc unde visam
acum locuiesc în blocul făcut de tine
în buricul pământului
mi-s rădăcinile împlântate aici și ramurile se înalță peste acoperiș
ce-am plâns când au tăiat copacul copilăriei
pe care tu n-ai îndrăznit să-l rănești, când ai pus blocul aici
apoi tata a construit o fabrică în Marrakech, în care a devenit director
dar a murit sărac
fiindcă noi nu știm decât să construim
să fim arhitecții propriilor noastre visuri

eu am învățat să pun cuvânt peste cuvânt
poem peste poem
între ele am trăit și în ele locuiesc
acum lucrez la cel care va ajunge la tine, bunicule Paul, undeva în cer
sunt pregătită de drum
ca un melc ce-și poartă casa cu vise în spate până sus-departe
și am aflat bunicule de ce nu e locuită Luna
oamenii nu au unde să stea dar urmează să aibă
atunci când ai să ajungi și tu acolo